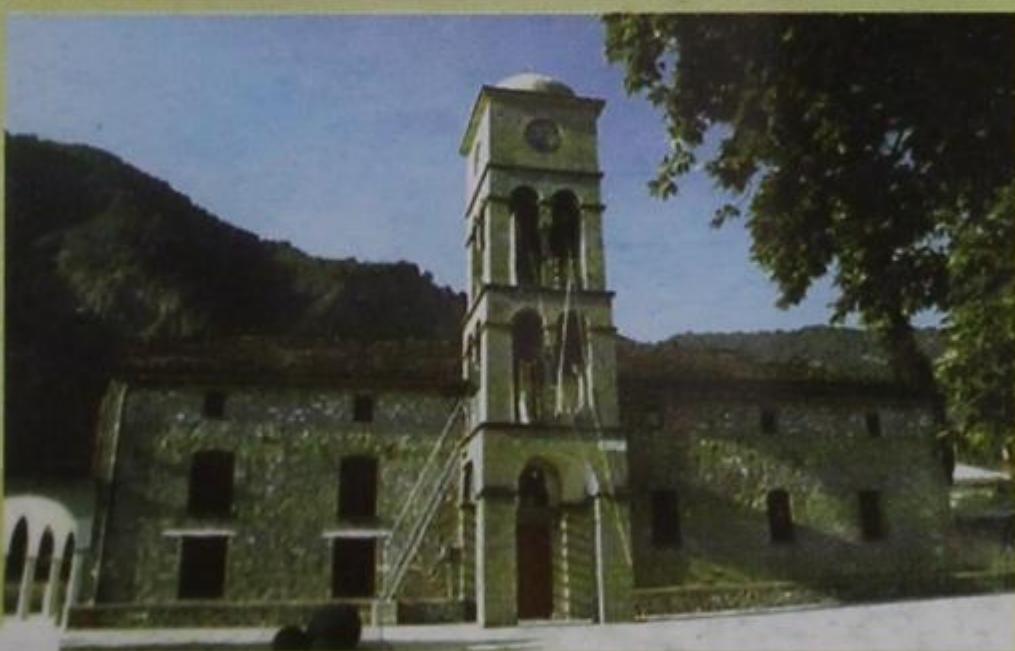

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΔ. ΣΑΜΑΡΑ

Κιράσοβο

Αγία Παρασκευή Κόνιτσας

«Συμπλήρωμα ιστορίας - ηθών - εθίμων»

Εκδόσεις Πέτρα

Tijuischkuiken
Innócia Brandoen
Konink.

Zuweerderdijkweg 22 Hoorn 2008
Datuw datkappel S.

Kιράσοβο

(Αγία Παρασκευή Κόνιτσας)

«Συμπλήρωμα» Ιστορίας - Ηθών - Εθίμων

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2007

© 2007, Δημήτριος Σαμαράς
Μ. Κοτοπούλη 22, 157 73 Ζωγράφου
Τηλ.: 210 7770.556, 26550 24270 (Κιρδασόβιο)

Εκδόσεις Πέτρα
Οικονόμου 32, 106 83 Αθήνα
Τηλ.: 210 8233.830, Fax: 210 8238.468

ISBN: 978-960-7815-14-9

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
Αρ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 51624
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 29-5-08
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΔ. ΣΑΜΑΡΑ ΑΡΙΘΜ. 949.53 ΣΑΜ
κωδ. εγγ. 7157

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΔ. ΣΑΜΑΡΑ

Κιράσοβο

«Συμπλήρωμα»

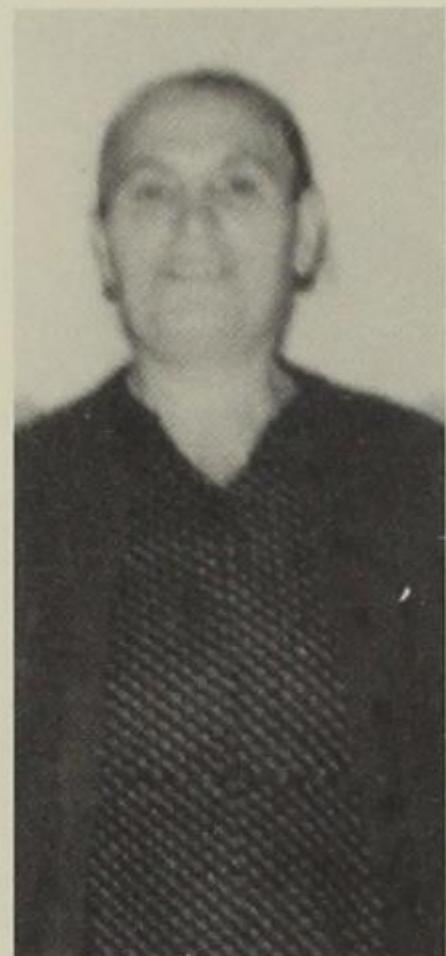
Iστορίας - Ηθών - Εθίμων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Πέτρα

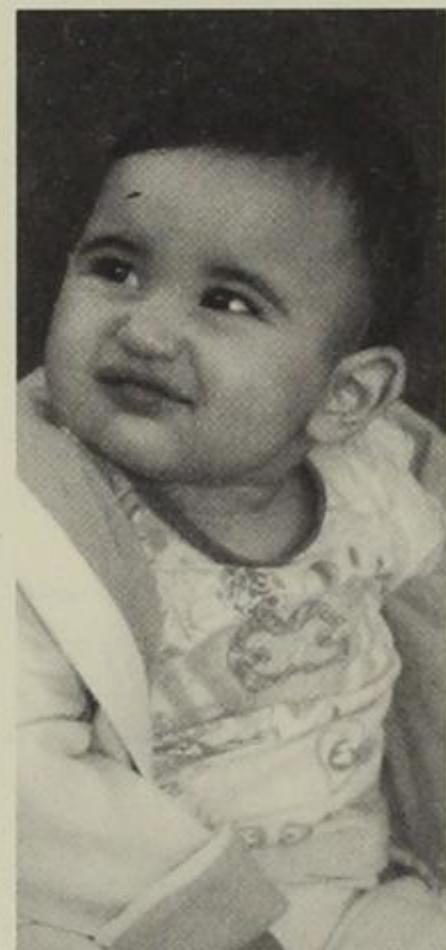

Στη γλυκιά μορφή της μανούλας μας Όλγας Ανδρέα Σαμαρά,
που μ' αγάπησε τόσο πολύ, αλλά που ένα δειλινό αποφάσισε
να φύγει χωρίς να μας αποχαιρετήσει...

(29-9-1976)

Στην αγαπημένη μας γλυκιά εγγονούλα,
Δήμητρα, από το γιο μας Ανδρέα, 10 μηνών

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλεγόμενα	11
Μέρος πρώτο: Κιράσοβο	15
Κεφάλαιο Α'	17
Μέρος δεύτερο: Νεότερη ιστορία του χωριού μας	
Πρόσωπα - Ντοκουμέντα	33
Κεφάλαιο Β'	35
Σύντομο ιστορικό της Ιεράς Μονής	
Αγίας Ελεούσης Κλεισούρας Μεσολογγίου Α'	45
Κεφάλαιο Γ'	65
Κεφάλαιο Δ'	
Κεφαλοχώρι Κόνιτσας	
Ίδρυση Νεοελληνικού Λαογραφικού Μουσείου	95
Μέρος τρίτο: Χωριό – Μοναστήρι Κόνιτσας	111
Κεφάλαιο Ε'	113
Κεφάλαιο ΣΤ'	137
Κεφάλαιο Ζ'	163
Φωτογραφικά στιγμούτυπα	172
Επίλογος	189

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

«...αληθής εστί η μαρτυρία», Ιω. 21, 24

Με τη βοήθεια του Θεού και της Παναγίας, ήρθε για τελευταία φορά, η ώρα που θα ’πρεπε ο γράφων να εξηγήσει το λόγο, που τούτο το πέμπτο βιβλίο του «ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ» της Ιστορίας - Ηθών - Εθίμων του χωριού μας, πρέπει να οδηγηθεί και πάλι στο τυπογραφείο και τούτο για τους εξής λόγους:

1) Η αγάπη των συγχωριανών μου, που όχι μόνον έσπευσε ν’ αγκαλιάσει τα τέσσερα πρώτα βιβλία μου, αλλά και η απρόσμενη ηθική στήριξή τους σ’ αυτόν τον άθλο μου, εκφράζοντας το θαυμασμό και τις ευχαριστίες τους προς τις ιστορικές-παραδοσιακές και πολιτιστικές αποκαλύψεις του έργου μου.

2) Η ανάγκη «συμπλήρωσης-αναδόμησης» του έργου μου από πλευράς ύλης και εικόνων ώστε να δημοσιευθούν τα στοιχεία εκείνα που προέκυψαν και έλειπαν από τα προηγούμενα βιβλία μου.

3) Να ζητήσω προκαταβολικώς συγγνώμη για τις ενδεχόμενες αβλεψίες σε κάποια τυπογραφικά (ίσως και ορθογραφικά) λάθη, που οφείλονται ασφαλώς στον διαβόητο «δαίμονα του τυπογραφείου», που πολλές φορές, παρά την καλή μας θέληση, είναι αδύνατον να ελεγχθεί.

4) Τέλος, να ευχαριστήσω εκ βάθους καρδίας μου, αλλά και να ευγνωμονήσω όλους εκείνους τους ανθρώπους που μου έστειλαν κείμενα ευχαριστίας για το δύσκολο και κοπιώδες συνολικό αυτό έργο μου, έργο ζωής, όπως ο Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως-Πωγωνιανής και Κονίτσης κ.κ. Ανδρέας, η Δημόσια Βιβλιοθήκη Κόνιτσας, οι δημοσιογράφοι κ.κ. Λευτέρης Β. Τζόκας και Ανδρέας Ρίζος, εκδότης της δίμηνης εφημερίδας-περιοδικού «Ο ΠΥΡΡΟΣ» της αποδημίας των Ηπειρωτών της Αττικής καίτοι το έργο μου είναι «ιδιωτική έκδοση» και διανέμεται «δωρεάν» και όχι «Δημόσια» με αντίτιμο και σε πολύ λίγα αντίτυπα για χωριανούς-φίλους.

5) Ο σπουδαιότερος, μετά τον Κωνσταντίνο Παπαρηγόπουλο, νεότερος ιστορικός της Ελλάδος Σπυρίδων Ζαμπέλιος έγραψε τούτο, ότι «Ιστορία δεν είναι η παράθεση ξηρών γεγονότων, αλλά η ερμηνεία τους» και πράγματι. Τι σημασία θα είχε να γνωρίζουμε τι και πότε και πως συνέβηκε ένα γεγονός, μια πράξη, αν δεν είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε, να ερμηνεύσουμε και να διδαχθούμε εμείς οι νεοέλληνες από το γεγονός;

Και πως μαθαίνουμε για εκείνα που έγιναν ή γίνονται και αφορούσαν ή αφορούν την προσωπική ή κοινωνική Κιρασοβίτικη ζωή, την εθνική ή και παγκόσμια ζωή;

Αυτό γίνεται μόνο με την παρατήρηση, εξέταση, από την προφορική, γραπτή ή ηλεκτρονική είδηση, από τα κείμενα, τα ευρήματα, τα μνημεία και με την εμβάθυνση και ερμηνεία τους. Με τον τρόπο αυτό, τι κάνουμε; Κατανοούμε το παρελθόν και προσπαθούμε να οικοδομήσουμε ένα καλύτερο αύριο/μέλλον.

Για να γίνει όμως αυτό δυνατό, κατανοητό το παρελθόν, χρειάζεται η γνώση όσο το δυνατόν περισσοτέρων στοιχείων του. Και στη συνέχεια τη γνώση αυτή να τη φέρουν στο φως άνθρωποι με αυταπάρνηση, υπομονή, ζήλο και μεγάλο «μεράκι». Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να ερευνήσουν, να ψάξουν υπόγεια και ανώγεια, να εισπνεύσουν σκόνη, να απομακρύνουν τρωκτικά υπογείων, να αντιγράψουν, να συγκρίνουν, να ξενυχτήσουν, να απογοητευθούν για σελίδες που χάθηκαν στο πέρας των χρόνων, αιώνων, να χαρούν για ανακάλυψη νέων στοιχείων, όπως ο γράφων που προβαίνει στην «συμπλήρωση-αναδόμηση» με την παρούσα του εργασία προγενεστέρων έργων του, συμβάλλοντες έτσι στη διάσωση και προβολή γεγονότων του παρελθόντος του χωριού μας αλλά και της γυναικας του, το Μοναστήρι Κόνιτσας.

Ευχαριστώ για μια ακόμα φορά, τον Θεό, τον Χριστό και την Παναγιά μας και τους Αγίους Αναργύρους, Κοσμά και Δαμιανό, προστάτες της οικογένειάς μας, που με αξίωσαν να συγγράψω και αυτό το ταπεινό μου έργο, που αφορά το γενέθλιο τόπο, το αγαπημένο μας χωριό, όσο και της γυναικας μου Φρειδερίκης.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΔΡΥΞΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΙΦΓΩΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΙΤΣΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ

ΑΝΔΡΕΙΟ
Γιανδυτέ μοι κ. Λαζαρέα, χριστος ανεστή!
Ταύτως το νέον Λεβίον σας «Μητρός-Σιγγύλου»
αυτό το χαριό μας Κιράσοβο (Άγια Ταρακτού) κήνεται
1940 ή μετά». Ηγή της χαριότων θρησκίας, σας αυγχάρω
διε έμπαρδιστ, στους αδεοδεικνύεσθε ούχι μίσον αδερά-
στηρος γάγρης της γενερότητας σας, αγγά η ακαραδό-
νυτος έρευνης. Ο Κύριος να σας ευζηφύ. Τα δέοντα
εί την οικογένειαν.

440 02 ΔΕΛΒΙΝΑΚΙΟΝ
441 00 ΚΟΝΙΤΣΑ

Extinguishing fire

NIIΣΑ 35.5.2005 ΤΟ Σ. ΘΕΟΦΑΝΙΟΥ

THA 0657/22203

Η ΔΗΜΟΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΤΣΑΣ

Ευχαριστεί θερμότατα

για την προσφορά της βιβλίων σας

KONITSA

ΤΗΛ.: 0655 22.298

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗΣ

Αθήνα, 5.5.99

Αγαπητή κ. Προέδρε,

Απευθύνομαι στην απειδηματική σας για
το Κερασόβο δερμάτινο σγουρό σήμα πρόσημο,
να επαγγελματική προέξεισσες ονομαδία. Ο.
Ιωάννης Ερευνητής - επιμορφωτής του ευαγγελείου
(Κέρκυρα, απρ., γορ. οικ.) δεν ευειδούν φρε-
σοδεγκιά. Φυσικά, τυρόν δεν γειωνεί. Ήμε
ρια γεγοριανή σκία σύντα της γλυκυπούτητας που
καροιώνω τούς νεωτερούς χωρούς δεσμούς.

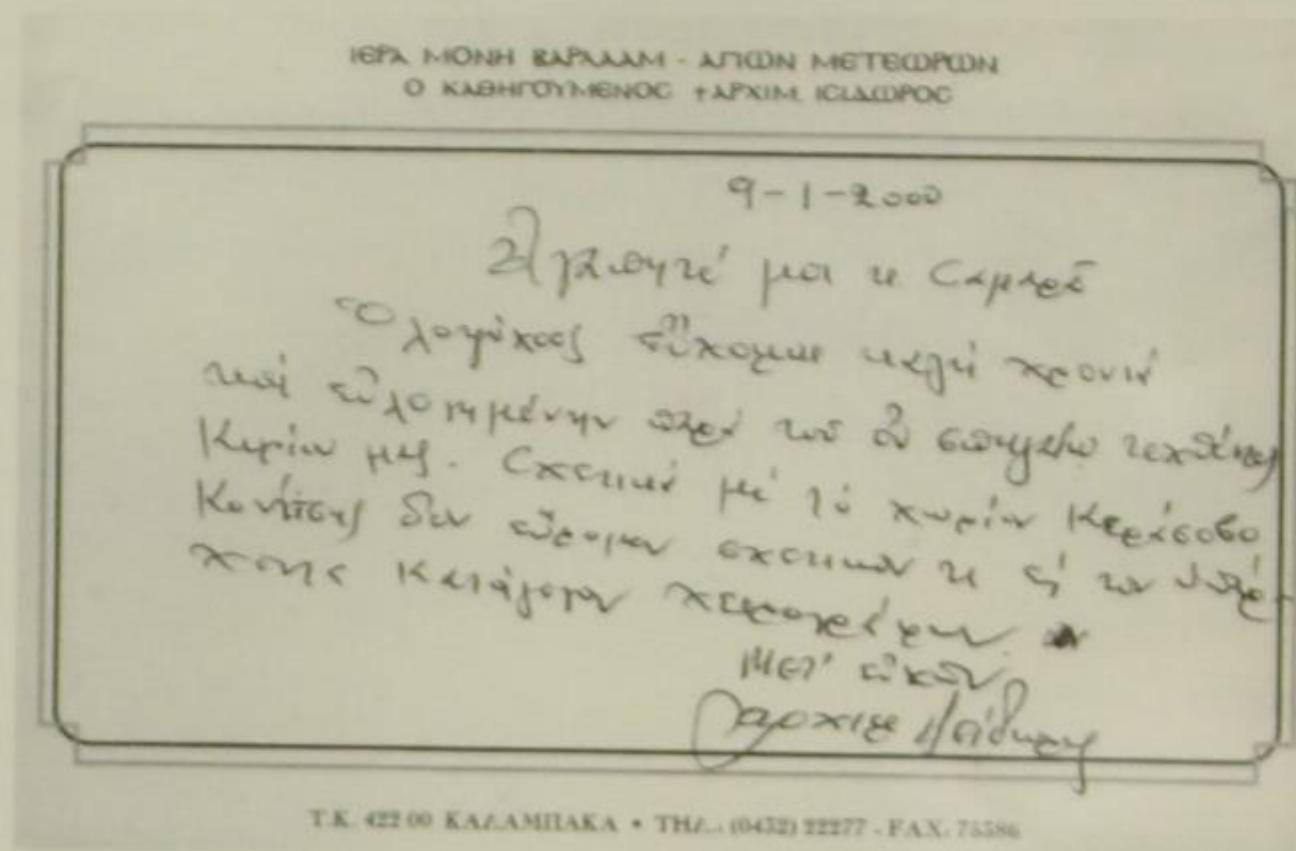
F. Μπαμπινιώτης

Χειρόγραφες ευχαριστίες Μητροπολίτη, Βιβλιοθήκης &
Γ. Μπαμπινιώτη, Καθηγητή Γλωσσολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών

Σ.Σ.: Τ' ανωτέρω σε απάντηση μερικών διστακτικών συγχωριανών μας, για την προέλευση και ερμηνεία της λέξης «ΚΕΡΑΣΟΒΟ». Αυτή η λέξη όπως ήδη έχω γράψει στο βιβλίο μου, είναι παραφθορά της κανονικής, ορθής και σωστής λέξης «ΚΙΡΑΣΟΒΟ» που είναι σύνθετη λέξη, από την Τουρκική KIRACI = ενοικιάζω και την σλαβική κατάληξη: OBO = τόπος με αφθονία πολλών πραγμάτων-αγαθών.

Επομένως ο συνδυασμός είναι: KIRATSOBO = KIRASOBO, χάριν ευφωνίας, π.χ.

Μέτσοβο = τόπος, χωριό της αρκούδας (Μετς) Σλαβικά αρκούδα, ΟΒΟ = τόπος, Σανοβό = τόπος, χωριό με πολύ σανό - χορτάρι κ.λπ.

Χειρόγραφο από Ιερά Μονή Βαρλάαμ Μετεώρων Καλαμπάκας

Σ.Σ.: Η ανωτέρω απάντηση της Ιεράς Μονής γράφεται γιατί ο μακαριστός Αρχιμανδρίτης συγχωριανός μας Παπά-Στέφανος Τζιόμας-Φωτιάδης, είχε και αυτός απευθυνθεί στην Ιερά αυτή μονή, για τυχόν υπάρχοντα εκεί στοιχεία ή πληροφορίες για το χωριό μας όπως είχε ακούσει και αυτός. Δυστυχώς δεν υπάρχουν, όπως και στις άλλες Ιερές Μονές των Μετεώρων της Καλαμπάκας, όπου διενήργησε έρευνες ο γράφων.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Kιράσοβο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Οι κοινότητες, αστικές και αγροτικές, ελευθέρων χωρικών, υπήρχαν και στο Βυζάντιο, άλλοτε σε κατάσταση περισσότερο ενεργό και άλλοτε σε κατάσταση μικρότερου ή μεγαλύτερου μαρασμού. Οι Κοινότητες αυτές φαίνεται ότι επέζησαν μέχρι την εποχή της Τουρκοκρατίας. Οι αγροτικές αυτές κοινότητες αποτελούσαν πάντοτε σοβαρό παράγοντα για την οικονομική ζωή του Βυζαντίου και πάνω σ' αυτές στηρίχθηκε η ίδια η ύπαρξή του. Οι κοινοτικές ελευθερίες χωρικών ήταν καθιερωμένες, ενώ αντίθετα τα μέλη των κοινοτήτων είχαν απέναντι στο κράτος την ευθύνη για την καταβολή των φόρων δηλαδή αλληλέγγυο.

Για τα ζητήματα της καταγωγής των ελληνικών κοινοτήτων έχουν διατυπωθεί αρκετές τέτοιες θεωρίες (Κ. Παπαρηγόπουλον, Νικ. Μοσχοβάκη, Απ. Βακαλόπουλον, Ο. URJUHART κ.λπ.).

Επικρατέστερη πάντως θεωρείται αυτή του ιστορικού Παπαρηγόπουλου. Λέει, λοιπόν, η θεωρία αυτή, ότι οι Κοινότητες της περιοχής της Τουρκοκρατίας έχουν τις βαθιές ρίζες τους στις παραδόσεις του ελληνικού λαού, ότι κατ' ουσίαν δεν έπαψαν ποτέ να υπάρχουν, ότι αυτές που μνημονευόταν στη Βυζαντινή εποχή, είναι μ' εκείνες των αρχαίων χρόνων προσαρμοσμένες όμως αρκετά στις νέες περιστάσεις που προέκυψαν με την πάροδο των αιώνων. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τον μεγάλο αυτό ιστορικό, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, βρήκε τις κοινότητες να λειτουργούν και επομένως τις άφησε να λειτουργούν μέσα στα πλαίσια της Τουρκικής κυριαρχίας-διακίνησης. Οι κοινότητες την εποχή εκείνη ήταν ολοζώντανες οντότητες, οι δε κοινοτικοί άρχοντες αποτελούσαν την νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία του τόπου τους.

Κατά την περίοδο όμως της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, τη Σουλτανική εξουσία ασκούσαν οι διορισμένοι δικαστές (καδήδες ή Κατήδες) οι οποίοι είχαν γενική αρμοδιότητα για όλους τους υπηκόους, Τούρκους και Έλληνες Χριστιανούς. Το δίκαιο που εφάρμοζαν ήταν το Ισλαμικό. Ο Πατριάρχης, οι επίσκοποι και τα εκκλησιαστικά δικαστήρια είχαν δικαστική εξουσία, αρμοδιότητες, στις διαφορές των κληρικών, στις υποθέσεις των λαϊκών σε θέματα οικογενειακού και κληρονομικού δικαίου. Έτσι λοιπόν, η ορθόδοξη χριστιανική εθνότητα είχε δική της υπόσταση και οργάνωση, μέσα στα πλαίσια της Ο.Α., η δε εκκλησία και οι Κοινότητες ήταν οι οργανωτικοί φορείς της εθνότητας, είχαν δηλαδή και χαρακτήρα πολιτικό. Ο πολιτικός αυτός χαρακτήρας φάνηκε καθαρά, κατά τους 180 και 190

αιώνες, όταν έλαβαν έντονο χαρακτήρα οι ιδεολογικές αντιθέσεις και συγκρούσεις των μελών τους (Κοτσομπάσηδες, απλός λαός, χωρικοί). Ο πολιτικός χαρακτήρας των κοινοτήτων φάνηκε και από το γεγονός ότι αμέσως με την έναρξη της επανάστασης του 1821, αυτές οι Κοινότητες μετεξελίχθησαν σε δημόσιες τοπικές επαναστατικές επιτροπές (εφορείες καλούνταν), ασκώντας στους τόπους τους την επαναστατική εξουσία της απελευθερωμένης Ελλάδας. Έτσι το πρώτο βήμα προς την εθνική ελευθερία, στην σύγχρονη Ελλάδα είχε γίνει μέσα στις αυτοδιοικούμενες κοινότητες. Εκεί βρίσκεται η πολιτική ψυχή του Έθνους. (Θεοδ. Θεοδώρου, Ελληνική τοπική Αυτοδιοίκηση). Κατά συνέπεια οι Κοινότητες στην Ελλάδα προϋπήρχαν του σύγχρονου Ελληνικού Κράτους, που δημιουργήθηκε με την εθνεγερσία του 1821, και ειδικά για εμάς τους Ήπειρώτες μετά την απελευθέρωσή μας από τον Τουρκικό ζυγό της 21 Φεβρουαρίου του 1913, των τρισένδοξων εκείνων Βαλκανικών πολέμων όπου η φουστανέλα και το τσαρούχι του ηρωικού τσολιά και των εθελοντών Ελλήνων της διασποράς και Φιλελλήνων της Δύσης, εμεγαλούργησαν και εδόξασαν την ξακουστή εύανδρο Ήπειρό μας, τραγουδώντας «τα πήραμε τα Γιάννινα, πολλά πουλιά το λένε...»

Πιο συγκεκριμένα, το χωριό μας, το Κιράσοβο ή Κεράσοβο, όπως επικράτησε, είχε ελευθερωθεί από τις 26 του Γενάρη του 1913, χάρη στην προηγηθείσα επανάσταση που είχε κάνει, μόνο αυτό, από όλη την επαρχία μας, που βέβαια την πλήρωσε ακριβά, αφού οι τουρκαρβανίτες το λεηλάτησαν και το έκαψαν. Από τα 436 χωριά του νομού Ιωαννίνων που ανάκαμψαν από τη δουλεία των Τούρκων, τα 46 θεωρήθηκαν ότι ανήκαν στο Δημόσιο (ιμπλάκια), τα 228 σε ορισμένους ιδιοκτήτες (τσιφλίκια) και 162 θεωρήθηκαν Κεφαλοχώρια, δηλαδή ανήκαν κατά κατοχή, νομή και κυριότητα στους κατοίκους αυτών των χωριών. Κατά συνέπεια, από απελευθέρωσής του, το Γενάρη του 1913, το χωριό μας και μέχρι το Δεκέμβρη του 1997 υπήρξε κοινότητα δηλαδή επί 84 ολόκληρα συναπτά χρόνια. Και τι Κοινότητα, Κοινότητα μεγάλη, δραστήρια, με οικονομική επιφάνεια τεράστια για τα χρόνια εκείνα, χάριν του πλούτου του δάσους και των βοσκών της, πέραν του γεγονότος ότι ήταν η πολυπληθέστερη Κοινότητα της επαρχίας μας (βλέπε βιβλίο Δ. Σαμαρά, ΚΙΡΑΣΟΒΟ, Ματιές μέσα στο χρόνο, έκδοση 2002).

Με το νόμο 2539/97, που έγινε επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ, ο λεγόμενος «νόμος Καποδιστρια», επήλθε ριζική αναδιάρθρωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Τ.Α), αφού με ετσιθελικά-υποχρεωτικά συστήθηκαν οι νέοι Δήμοι, οι ονομαζόμενοι, κατ' ευφημισμό «Καποδιστριακοί» σχεδιασμένοι στους χάρτες, δεδομένου ότι δεν υπήρξε ουδεμία ενημέρωση των κατοίκων της περιφέρειας, τόσο από την τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ όσο και από την συνενοχή της τότε Αντιπολίτευσης της Ν.Δ., που τήρησε «σιγή ιχθύος» άρα συμφωνούσε σιωπηρά, στην αναγκαστική-ετσιθελική αυτή συνένωση των κοινοτήτων της επαρχίας, της περιφέρειας, όχι όμως και της Αττικής, περιφέρειας όπου εδώ δεν έγιναν «Καποδιστριακοί» Δή-

μοι ένεκα των συμφερόντων όλων των πολιτικών Κομμάτων της χώρας μας. Έτσι παρέμειναν οι Κοινότητες στην Αττική. Όπως και όλα τα Βλαχόφωνα χωριά της επαρχίας. Δυο μέτρα και δυο σταθμά.

Άλλη Ελλάδα εδώ, η προνομιούχα σε σύγκριση με την επαρχιώτικη Ελλάδα, όταν 20, 25 ή 30 κοινότητες υποχρεώθηκαν με το «έτσι θέλω» να συνενωθούν σε ένα Δήμο, δήθεν για το συμφέρον τους. Έτσι η Κοινότητά μας δυστυχώς, συνενώθηκε αναγκαστικά-υποχρεωτικά, μαζί με άλλες 23 Κοινότητες της επαρχίας μας, στον ήδη υπάρχοντα Δήμο της Κόνιτσας, δίχως καμιά προηγουμένως ενημέρωση-συζήτηση με τους κατοίκους και τους φορείς του χωριού μας και βέβαια ούτε με τους απόδημους Κερασοβίτες που διατηρούν εκεί τα πολιτικά τους δικαιώματα. Εδώ πρέπει να τονισθεί η μεγάλη, τεράστια ευθύνη, του τότε Κοινοτικού Συμβουλίου της Κοινότητάς μας (πρόεδρος Παντελής Γαλάνης), οκταετία 1990-1998 που δεν δραστηριοποιήθηκε και δεν αντέδρασε έγκαιρα και δυναμικά και όσο θα έπρεπε, μπροστά στη φαινόμενη ολοφάνερα ΑΔΙΚΙΑ που γίνονταν σε βάρος της Κοινότητάς μας. Έμεινε αδρανής. Ίσως η έγκαιρη, η δυναμική και σύσσωμη αντίδραση της ολότητας των κατοίκων του χωριού μας και των αποδήμων Κιρασοβιτών των απανταχού της χώρας, αλλά και του εξωτερικού ακόμη, πρωτίστως της Αμερικής, να είχε φέρει άλλα αποτελέσματα, δηλαδή την παραμονή της κοινότητάς μας, ως αυτοτελούς, όπως ήταν και πριν του νόμου αυτού, επί 84 ολόκληρα συναπτά χρόνια. Δυστυχώς δεν έγινε έγκαιρα, δυνατά και σωστά η αντίδραση και την «πατήσαμε» πανηγυρικά. Οι τότε βουλευτές του νομού μας, κυρίως της Κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ ενδιαφέρθηκαν για τις δικές τους ιδιαίτερες περιοχές, κυρίως της Πωγωνιανής και τις άφησαν «έξω του Καποδίστρια». Αφού συντελέστηκε το κακό, η αναγκαστική συνένωση στο Δήμο Κόνιτσας, τότε «ξύπνησε» η Κοινότητά μας και με ομόφωνη απόφαση των κατοίκων και φορέων του χωριού μας, που ελήφθη σε ευρεία, έκτακτη Γενική συνέλευση αυτών, το καλοκαίρι του 1998, στο χωριό μας, οι κάτοικοι-ψηφοφόροι που ανέρχονται στους 1300, αποφάσισαν ν' αντιδράσουν δυναμικά στην κατάφορη αδικία που έγινε γι' αυτούς και να ΑΠΟΣΧΟΥΝ από τις Δημοτικές-Νομαρχιακές εκλογές του φθινοπώρου του 1998, όπως επίσης και των επομένων ετών 2002 και 2004. Τοπικό συμβούλιο στο Τοπικό Διαμέρισμα της Αγίας Παρασκευής (χωριό μας) κατά νόμο «Καποδίστρια» δε λειτούργησε ΠΟΤΕ από 1998-2006 εφόσον οι κάτοικοι δεν κατήλθαν σε εκλογές και δεν υπέδειξαν υποψηφίους για το Τοπικό Συμβούλιο (πενταμελές στο χωριό μας) εφόσον η απογραφή των κατοίκων ήταν άνω των 300 ατόμων.

Η ΑΠΟΧΗ των κατοίκων του χωριού μας, έγινε ακόμη και στις ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ του 1999 και του 2003 αλλά και στις ΕΘΝΙΚΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ των ετών 2000 και 2004. Φαινόμενο όλως εξαιρετικό και ΜΟΝΑΔΙΚΟ στα ελληνικά χρονικά, εντονότατης διαμαρτυρίας μας για την άδικη και αδικαιολόγητη κατάργηση της Κοινότητάς μας και την ακατανόητη συνένωση αυτής με το Δήμο Κόνιτσας που

δεν επιθυμούσαν με κανέναν τρόπο οι κάτοικοι του χωριού μας. Οι διαμαρτυρίες αυτές έχουν καταγραφεί και από τα Μ.Μ.Ε. και τοπικά κανάλια τηλεόρασης των Ιωαννίνων, αλλά φωνή «εις ώτα μη ακουόντων». Το Κράτος, η πολιτεία, δεν συγκινήθηκε ουδόλως.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονισθεί ιδιαίτερα η ομοψυχία των κατοίκων ψηφοφόρων του χωριού μας, οι οποίοι ανεξαρτήτως πολιτικών πεποιθήσεων, απέσχον όλοι των εκλογικών διαδικασιών των ετών αυτών. Δεν προσήλθαν να ψηφίσουν πλην τριών (3) ατόμων στις πρώτες εκλογές του 1998 και είκοσι (20) κυρίως δημόσιοι υπάλληλοι (στρατιωτικοί-πολιτικοί) φοβηθέντες στις Δημοτικές-Νομαρχιακές της 13-10-2002. Τα ονόματα αυτών κατέχει ο γράφων. Κρίθηκε σκόπιμο να μη δημοσιευθούν. Ίσως μετά από χρόνια, αφού καταλαγιάσει ο κορνιαχτός.

Ακόμη πρέπει να γραφεί πως και ο κοινοτικός Γραμματέας του χωριού μας, Κώστας Δ. Παπαγιάννης, παρέμεινε στο Κοινοτικό Κατάστημα στο χωριό μας, μαζί με όλο το «Αρχείο» της Κοινότητάς μας, εργαζόμενος και διευκολύνοντας τους κατοίκους του χωριού μας ύστερα από απαίτηση των φορέων του χωριού μας, αλλά και δίχως παρέμβαση του Δημάρχου Κόνιτσας που δεν θέλησε να συγκρουστεί με τους Κερασοβίτες, όλα αυτά τα χρόνια. Έκανε όμως τη «δουλειά του» διοικητικά, αφού όλα αυτά τα 8 χρόνια η κοινότητά μας δεν συμπεριλαμβανόταν στα κονδύλια δαπάνης όλων των ετησίων προϋπολογισμών του Δήμου Κόνιτσας με τραγικό αποτέλεσμα να μη διατεθεί ούτε δραχμή ή ευρώ για έργα ή έξοδα στην κοινότητά μας. Το αυτό έπραξε και η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ιωαννίνων –παρά τις ενοχλήσεις μας– θέλοντας και αυτή προφανώς να τιμωρήσει με τον τρόπο της, την έντονη αγανάκτηση –ανταρσία την ονόμασαν– των Κερασοβιτών, μάλιστα μας αποκάλεσαν «Κοσοβάρους» μια και το θέμα –δράμα–, αυτό της γείτονος Σερβίας «έπαιζε» και «παίζει» ακόμη στην άχαρη αυτή χώρα, όλα αυτά τα χρόνια. Και άλλες Κοινότητες του Νομού μας (Δολιανά Πωγωνίου, Μουσιωτίτσα κ.α.) και της λοιπής χώρας, διαμαρτυρήθηκαν έντονα για τις αδικίες του «Καποδίστρια», αλλά αυτές έλαβαν μέρος στις εκλογικές διαδικασίες των ετών αυτών και υπέδειξαν υποψηφίους παρέδρους και είχαν αντιπροσώπευση στο Δήμο τους και ελάμβαναν κονδύλια για έξοδα και έργα, μέσω του προϋπολογισμού των Δήμων τους. Το άμοιρο χωριό μας, όμως, όπως γράφτηκε δεν πήρε ούτε μια δραχμή ή ευρώ, όλα αυτά τα χρόνια του αγώνα, «του δικαίου αγώνα» του, από το Δημόσιο, που θύμιζαν παλιές ένδοξες σελίδες της τρισχιλιετούς ιστορίας του και ειδικά του αγώνα κατά των πασάδων-αγάδων της Φράσαρης Πρεμετής της Β. Ήπείρου των ετών 1822 και μετέπειτα, που διεκδίκησαν το Κεράσοβο να είναι τσιφλίκι τους για εκμετάλλευση δική τους.

Τα εξ ανάγκης έξοδα, ΔΕΗ κοινοτικών χώρων, συντήρηση δικτύου ύδρευσης, μεταφορά απορριμμάτων, έξοδα δικαστικών αγώνων της Κοινότητάς μας, όλα